LIBRIS | We know books

DAVID WALLIAMS

Mătușica îngrozitoare

Ilustrații de Tony Ross

Traducere din engleză
de Diana Marin-Caea

arthur

LIBRIS We know books

Cuprins

Prolog 17

1 Înghețat 23
2 Dispare un bebeluș 33
3 Un copil îngrozitor 41
4 Marea bufniță bavareză de munte 60
5 Mumificată 70
6 Un coșmar îngrozitor 78
7 Omida umană 88
8 Marea evadare 101
9 Urmărită ca o pradă 112
10 Încuiată în pivniță 120
11 De cealaltă parte a zidurilor 127
12 Fandosita 132
13 Silueta luminoasă a unui băiat 139
14 Funingine, băiatul-fantomă 145
15 Detectivul fantomă 153
16 Un gust amar 159
17 Deserturi 168
18 Hâr, hâr, hâr 182
19 Teribil de înfiorător 188
20 Nebună de-a binelea 198
21 Un thriller polițist 205
22 O umbră de îndoială 210
23 Intenții criminale 219

LIBRIS | We know books

24 Bufnițe împăiate 224
25 Mușcând în gol 232
26 Pânda-morții 237
27 Bătălia din sala de biliard 245
28 La adăpostul întunericului 253
29 O perucă înfiorătoare 261
30 Bufnițoalungitorul 273
31 Ca pe jar 282
32 Văleu, fundul meu! 289
33 Jocul de-a șoarecele și pisica 298
34 Lecția de condus 305
35 Lacul înghețat 315
36 Simplu-simpluț 325
37 O să ardă, o să ardă, o să ardă! 329
38 Crima perfectă 335
39 Lupul cel mare și rău 341
40 Misterul ia sfârșit 346
41 De-a v-ați ascunselea 349
42 Tăcere mormântală 356
43 Promisiune 369

Epilog 374

LIBRIS We know books

1 Înghețat

Era ceva nedesluşit.

La început au fost doar nişte culori.

Apoi nişte linii.

Treptat, sub privirile încețoșate ale Stellei, camera începu în sfârşit să capete contur.

Fetița își dădu seama că stătea întinsă în propriul pat. Dormitorul ei era doar una dintre nenumăratele camere ale acelei enorme reşedințe rurale. La dreapta era dulapul de haine, iar la stânga avea o măsuță de toaletă încadrată de o fereastră înaltă. Stella își cunoştea dormitorul la fel de bine pe cât își știa propriul chip. Locuise dintotdeauna la Saxby Hall. Dar cumva, în clipa aceea, totul i se părea ciudat.

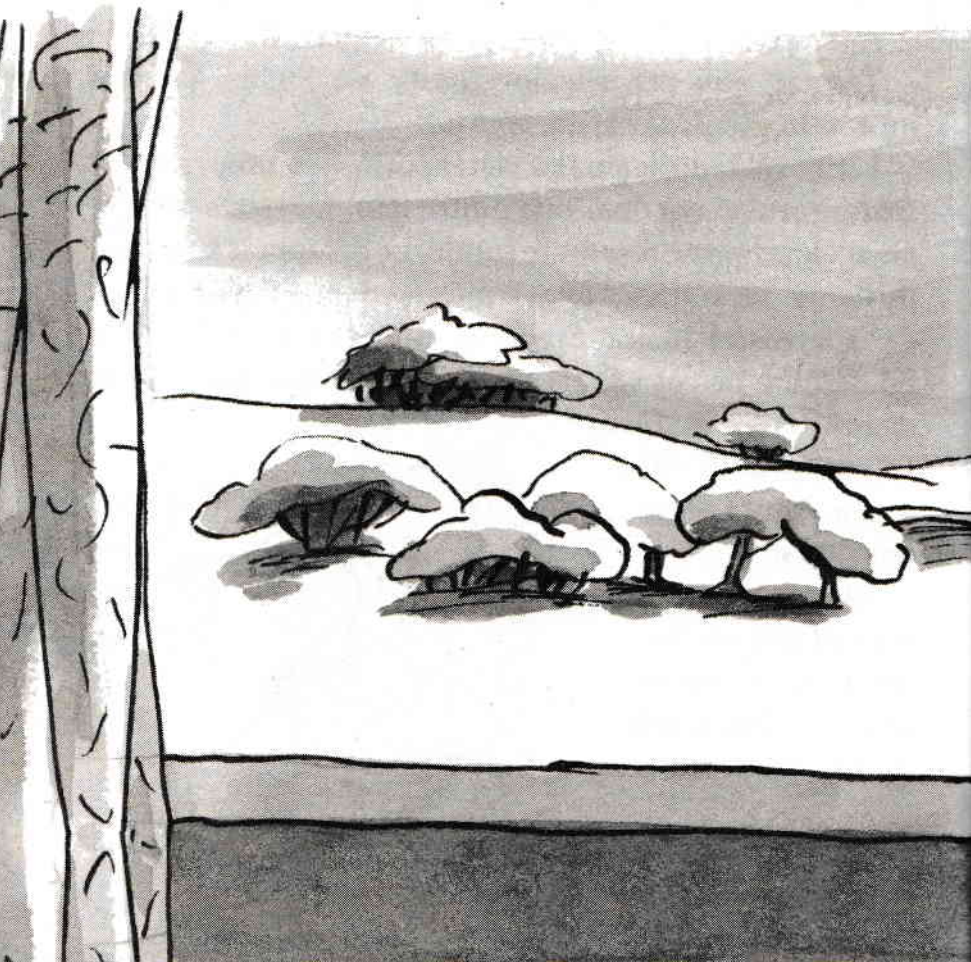

Afară nu se auzea nici cel mai mic sunet. Casa nu mai fusese niciodată atât de tăcută. Totul era

LIBRIS | We know books

cufundat în liniște. Cum stătea așa, în patul ei, Stella își întoarse capul ca să se uite pe fereastră.

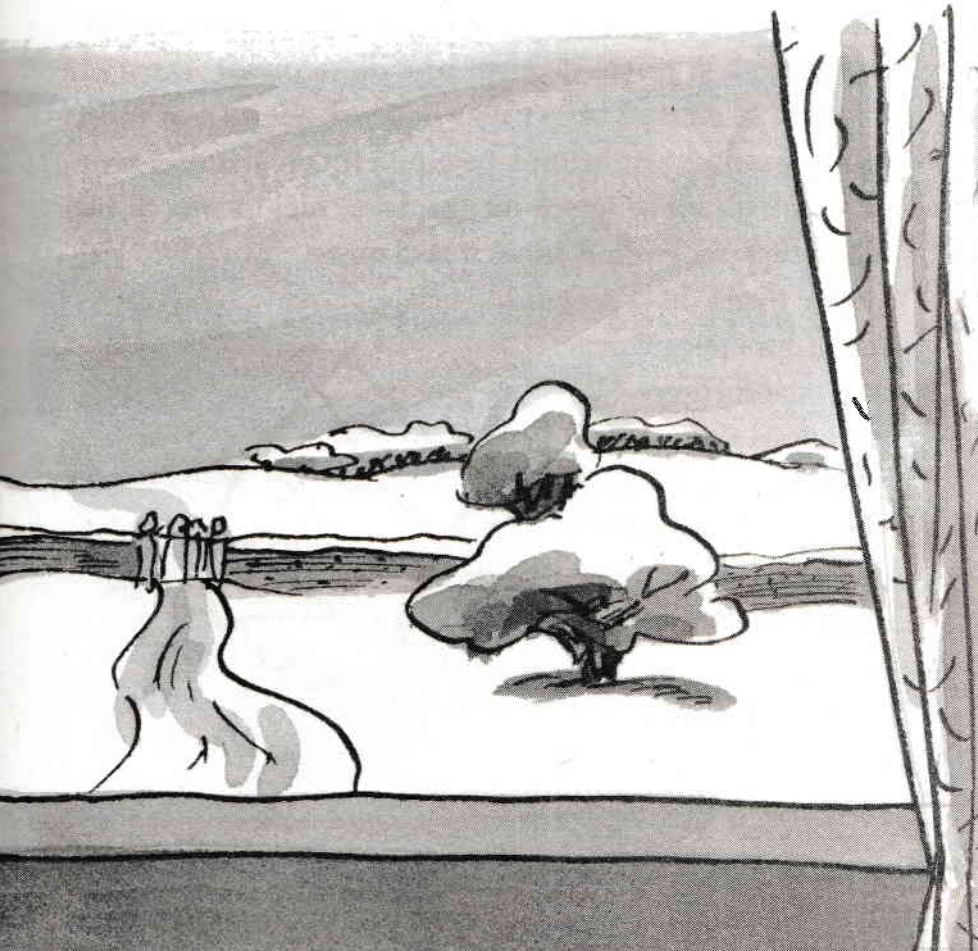
Totul era alb. Se așternuse un strat gros de zăpadă care acoperise totul, cât vedeai cu ochii: pajiștea lungă, în pantă, lacul uriaș și adânc și câmpurile pustii care se întindeau dincolo de granițele domeniului. De ramurile copacilor atârnau țurțuri. Totul era înghețat.

LIBRIS We know books

Și nici urmă de soare. Cerul era la fel de cenușiu ca argila. Părea că nu e nici zi, dar nici noapte. Să fi fost dimineața devreme sau seara târziu? Fetița n-avea nici cea mai vagă idee.

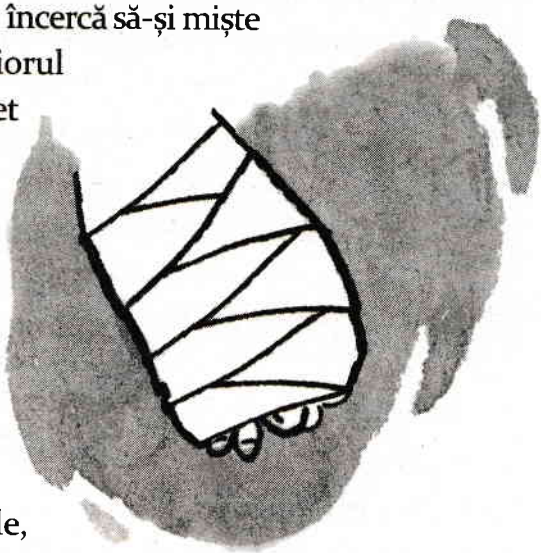
Stella se simțea de parcă ar fi dormit o veșnicie. Să fie mai multe zile? Luni? Ani? Gura îi era la fel de uscată ca un deșert. Își simțea trupul greu ca piatra. Și țeapăn ca o statuie.

LIBRIS We know books

Preț de-o clipă, fetița crezu că încă nu se trezise și că visa. Visa că e trează, în dormitorul ei. Stella mai avusese visul ăsta și o înspăimânta pentru că, oricât ar fi încercat, nu se putea mișca. Oare acum avea parte de același coșmar? Sau era ceva și mai sinistru?

Ca să vadă dacă într-adevăr dormea și visa, fetița se gândi că ar trebui să încerce să se miște. Pornind de la capătul cel mai îndepărtat al trupului ei, încercă, pentru început, să-și miște degetul mic de la picior. Dacă era trează și se gândea să-și miște degetul, acesta s-ar mișca pur și simplu. Dar atunci, în ciuda încercărilor ei repetate, acesta nu se mișcă nici încoace, nici încolo. Și nici măcar dincolo. Pe rând, încercă să-și miște fiecare deget de la piciorul stâng, apoi fiecare deget de la piciorul drept. Și, unul după altul, toate degetele refuzară categoric să facă vreo mișcare. Din ce în ce mai speriată, încercă să-și răsucească gleznele, după care încercă să-și întindă picioarele,

UBBIS | We know books
apoi să-și îndoaie genunchii și în cele din urmă se concentră din răsputeri să-și ridice brațele. Îi era imposibil să facă vreo mișcare. Era de parcă ar fi fost îngropată în nisip de la gât în jos.

De-afară, de dincolo de ușa dormitorului, Stella auzi un sunet. Casa era veche de secole, fusese moștenită de mai multe generații ale familiei Saxby. Era atât de veche, încât totul scârțâia și atât de mare, încât orice sunet era urmat de un ecou ce răsuna de-a lungul labirintului nesfârșit de coridoare. Uneori Stella credea că locuința era bântuită. Că o fantomă umbla prin Saxby Hall în toiul nopții. Când mergea la culcare, fetița era convinsă că aude pe cineva sau ceva care se mișca în spatele peretelui din camera ei. Uneori auzea chiar și o voce care o striga. Îngrozită, alerga în camera mamei și a tatălui ei și se urca în pat, lângă aceștia. Mama și tatăl ei o strângeau în brațe și-i spuneau că nu trebuie să-și chinuie căpșorul ei drăguț cu asemenea gânduri. Toate acele sunete nu erau decât păcănitul țevilor și scârțâitul scândurilor din pardoseală.

Stella nu era așa de sigură.

Și-a mutat rapid privirea la uriașa ușă din lemn de stejar a dormitorului ei. La înălțimea taliei era o gaură pentru cheie, deși ea nu încuiase niciodată ușa și nici măcar nu

LIBRIS | We know books

știa unde era cheia. Cel mai probabil fusese pierdută cu o sută de ani în urmă de vreun stră-stră-străbunic. Unul dintre acei lorzi sau lady ale căror portrete atârnau peste tot de-a lungul coridoarelor și ale căror figuri morocănoase fuseseră imortalizate pentru totdeauna pe pânză.

Brusc, lumina care pătrundea pe gaura cheii se transformă în întuneric. Fetiței i se păru că vede albul unui ochi holbându-se la ea prin deschizătură după care dispăru.

— Mamă, tu ești? strigă ea.

Auzindu-și vocea, Stella știu că nu era un vis.

De cealaltă parte a ușii domnea o tăcere sinistră.

Stella își adună curajul pentru a vorbi din nou.

— Cine-i acolo? stărui ea. Vorbește, te rog!

De cealaltă parte a ușii scândurile pardoselii scârțâiră. Cineva sau ceva o spionase prin gaura cheii.

Mânerul se răsuci, iar ușa se deschise încet. Dormitorul era cufundat în beznă, dar pe hol era lumină, așa că la început fetița nu văzu decât o siluetă.

Erau contururile cuiva la fel de lat pe cât era de înalt. Deși avea o lățime considerabilă, nu era din cale-afară

UBRIS | We know books

LIBRIS We know books
de înalt. Silueta purta o jachetă cambrată și pantaloni trei sferturi (acei pantaloni scurți și lăbărțați, ceva mai lungi decât în mod normal, pe care îi purtau uneori jucătorii de golf). Capul siluetei era încununat cu o șapcă de vânătoare cu urechi, care-i atârnau de-o parte și de alta a feței și care nu o avantajau deloc. Din gură îi ieșea o pipă lungă și groasă, așa că în scurtă vreme camera se umplu cu norișori de tutun cu un iz dulceag-grețos. Pe o mână avea o mănușă din piele groasă, deasupra căreia stătea cocoțată silueta inconfundabilă a unei bufnițe.

Stella își dădu imediat seama cine era persoana respectivă. Era îngrozitoarea ei mătușă, Alberta.

— Măi, măi, te-ai trezit în sfârșit, copila mea, zise mătușa Alberta.

Vocea ei era densă și grea ca o prăjitură însiropată cu lichior. Femeia trecu pragul și păși în camera nepoatei, bocănind din bocancii ei cu vârf oțelit pe scândurile pardoselii.

Acum că întunericul se mai risipise, Stella distingea stofa grea a costumului ei și ghearele lungi și ascuțite ale bufniței, încovoiate peste degetele mănușii. Era o mare bufniță bavareză de munte, cea mai mare specie de bufniță existentă. În satele din Bavaria, aceste bufnițe erau numite de localnici „urși zburători" datorită mărimii lor înfiorătoare. Pe bufniță o chema Wagner.

LIBRIS We know books

LIBRIS | We know books

Era un nume neobișnuit pentru un animal neobișnuit, însă mătușa Alberta era o persoană cu totul și cu totul neobișnuită.

— Cât timp am dormit, mătușică? întrebă Stella.

Mătușa Alberta trase îndelung din pipă, apoi zâmbi.

— O, doar câteva luni, copila mea.